

THE END. AFTER BEFORE

Η δουλειά του BLIND ADAM [Θάνου Κυριακίδη] αφορά στα χέρια και τη φαντασία. Επινοεί κόσμους ενωμένους με κλωστή, πλέκει, ζωγραφίζει, συναρμολογεί, δημιουργεί μεγάλες και μικρές γλυπτικές εγκαταστάσεις στους χώρους που έχει ψηλαφίσει και οργανώσει με την αφή.

Η θεματική του στρέφεται, ως αφήγηση, γύρω από τον άσπιλο χώρο, τον άυλο, τον χθόνιο και την αναμέτρηση των δυνάμεων που παράγει, για το καλό και το κακό. Και τα γλυπτά του, ανιχνεύουν ιδέες που εξυψώνουν τον θάνατο αλλά και το θεϊκό έγκλημα, όπως μας είναι γνωστό από τα κείμενα των επαναστατών ποιητών. Πρόκειται για την περιοχή του κακού όπου, ο θύτης και το θύμα, στην ιστορία του πολιτισμού, είναι ο άνθρωπος που επιχειρεί να φωτίσει τον χώρο του, ξορκίζοντας τον.

Ο ίδιος ο BLIND ADAM, αναφερόμενος στην γλυπτική του και τα σύμβολα που παράγει, μιλά για την καρδιά του δημιουργού-δολοφόνου που είναι σκληρή και τραχιά. Για την αλήθεια του θανάτου, την φθορά της ύλης και την παράδοση της στην απάθειά, καθώς και τη δύναμη της καθάρσης που δεν έχει ελπίδα.

Τα έργα του BLIND ADAM, ας τα πούμε τελε-τουργήματα, συνθέτουν εκ νέου, με τα δικά του «λόγια» τα ήδη ειπωθέντα. Τα κομμάτια που συμπληρώνουν το πάζλ του αλλόκοτου εργαστηρίου του με τον τίτλο «THE END. AFTER BEFORE» βρίσκονται στο πεδίο του σύγχρονου που, συμβιώνει με εκείνο που έχει παρέλθει, αλλά, δεν έχει αποχωρήσει. Και επιστρέφει, αενάως για να ξανά-υπάρξει, αναζητώντας μια απάντηση και στον δικό μας χρόνο.

Στην Κατακόμβη, στα υπόγεια της Ρωσικής Εκκλησίας, τα έργα απέχουν από το να είναι τα συνήθη εκθέματα. Ο ρόλος τους δεν είναι εκείνος του έργου τέχνης αλλά του σπαράγματος του 21^{ου} αιώνα που συμβιώνει, με τα πεπερασμένα, το ιερό του Λυκείου Απόλλωνα, τις πεσμένες κολώνες, με τα απομεινάρια των λουτρών, το Βυζαντινό Μνημείο του 11^{ου} αιώνα, το οστεοφυλάκιο του Αγίου Νικοδήμου, τη μετέπειτα «Αγία Τριάδα». Ένας καλά κρυμμένος – δύσκολος στην πρόσβαση του χώρος, με τα δικά του ίχνη και σπαράγματα. Ένα ψηφιδωτό που με δυσκολία φαίνεται, αλλά υπάρχει, τα οστά των πρωτοκτητόρων του 11^{ου} αιώνα, μία παράσταση αρχαίας δεξίωσης όπου ο νεκρός αποχαιρετά τους οικείους του.

Ο χρόνος είναι πυκνός εδώ, το τέλος της κάθε εποχής είναι η αρχή μιας επόμενης, η σύγχρονη ανθρώπινη παρουσία δεν μπορεί παρά να είναι καθαρή και άδολη, αφού γίνεται με την καταβολή ενός κόπου, ενώ η σχέση ανάμεσα στον άνθρωπο και το θείο είναι συναινετική. Το υγρό στοιχείο, το νερό που μόνο ως υγρασία το νιώθει ο επισκέπτης, πλανάται στην ατμόσφαιρα, ως αρχή και τέλος μιας γένεσης.

Η πολύπλοκη ιστορία της πόλης που, αλλάζει πληθυσμό που βασανίζεται από την μόλυνση των ιών και των κοινωνικών διαστρωματώσεων, η σύγχρονη μουσική και τρομοκρατημένη τέχνη μας, μέσα στα αδιέξοδα της αγοράς, το σοκ που μας έχει κυριεύσει, στην εποχή του internet και του παγκόσμιου ιστού που ενίοτε μας πνίγει, προκαλούν ακόμη μια φορά συζητήσεις καθώς όλα αναζητούν ένα νόημα. Ναι, μπορείς να στρέψεις το βλέμμα στον γείτονά σου τον Παρθενώνα ή να δεις την ηλεκτρονική εικόνα της Αφροδίτης του Botticelli ή του γέροντα Rembrandt στην αυτοπροσωπογραφία του. Μπορείς, ωστόσο, και να βρεις το «θησαυρό» σου, στην ασχήμια του δαιμονικού δικού σου χρόνου.

Μαρία Μαραγκού

με την υποστήριξη του Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON

Supporting Creativity

NEON